

СТИВЪН КИНГ

ДЕЦАТА НА ЦАРЕВИЦАТА

Превод от английски: Весела Прошкова, 1994

chitanka.info

Бърт засили радиото, защото предчувстваше, че отново ще се скарат и искаше да го избегне. Тръпки го побиваха при мисълта за поредния скандал. Вики каза нещо.

— Какво? — извика той.

— Намали го. Да не искаш да ми спускаш тъпанчетата?

Бърт с мъка се въздържа да не я наругае, но все пак се подчини.

Съпругата му си вееше с шалчето, въпреки че колата беше с климатична инсталация.

— Между другото, къде се намираме?

— В Небраска.

Тя го изгледа студено и безучастно.

— Да, Бърт. Знам, че сме в Небраска, Бърт. Но къде, по дяволите, се намираме?

— Нали имаш пътен атлас. Погледни. Или не можеш да четеш.

— Много си умен. Напуснахме магистралата и цели петстотин километра се наслаждаваме на гледката на царевични полета, както и на духовитостите на Бърт Робинсън.

Мъжът стисна волана толкова силно, че пръстите му побеляха. Страхуваше се, че ако за миг ги отпусне, ръката му може да замахне и да удари право в зъбите бившата „Кралица на абитуриентския бал“. „Нали се опитваме да спасим брака си — каза си той. — Струва ми се, че не го правим много успешно.“ Ето защо търпеливо произнесе:

— Вики, откакто тръгнахме от Бостън, карах две хиляди и четиристотин километра съвсем сам, защото ти отказа за седнеш зад волана. После...

— Не съм отказвала! — сопна се жена му. — Просто получавам мигрена, когато карам дълго време.

— После, когато те помолих да ми бъдеш навигатор по второстепенните пътища, ти отговори: „Добре, Бърт.“ Да, точно така каза. После...

— Понякога се питам как изобщо съм могла да се омъжа за тебе.

— Като произнесе две лесни думички.

За миг тя го изгледа, здраво стиснала устни, сетне разтвори пътния атлас и гневно го запрелиства.

„Направихме огромна грешка като напуснахме магистралата“ — мрачно си помисли Бърт. Жалко, защото до този момент се отнасяха помежду си като разумни човешки същества. Понякога му се

струваше, че това пътуване до океанския бряг (предприето под предлог гостуване на брата на Вики, но всъщност последен опит да спасят брака си) ще има желанния ефект.

Но откакто напуснаха магистралата, нещата отново тръгнаха зле. Колко зле? Господи, направо отвратително.

— Напуснахме магистралата в Хамбърг, нали така?

— Да.

— До Гетлин остават трийсет километра — каза тя. — Възможно ли е да спрем там и да хапнем нещо? Или „великото ти разписание“ повелява да пътуваме до два часа през нощта, както вчера?

Бърт отмести очи от шосето и я погледна.

— Знаеш ли, Вики, писна ми. Ако питаш мен, по-добре веднага да потеглим обратно и да се срещнем с адвокат. Защото всичко върви наопа...

Жена му гледаше напред с каменно лице. Внезапно по него се изписаха изненада и страх.

— Бърт, внимавай! Ще го...

Бърт погледна към шосето точно в мига, когато нещо изчезна под колата. Докато премести крака си от педала на газта върху спирачката, с ужас усети как предните, сетне задните колела прегазват някакво тяло. Дватамата с Вики политнаха напред, а фордът поднесе и спря на осевата линия, оставяйки след себе си черни следи.

— Куче — промълви той. — Беше куче, нали, Вики?

Лицето ѝ беше добило пръстен цвят.

— Не, беше момче. Малко момче. Изскочи на шосето от царевичната нива и... поздравявам те, смелчаго!

Тя отвори вратата на колата с треперещи пръсти, наведе се навън и повърна.

Бърт седеше неподвижно и несъзнателно продължаваше да стиска волана. В продължение на секунди не почувства нищо, освен натрапчивата, тежка миризма на изкуствен тор.

Сетне забеляза, че Вики вече не е до него; хвърли поглед в страничното огледало и я видя как тронаво крачи към тялото на пътя, което приличаше на куп парцали. Обикновено жена му се движеше плавно, но сега от грацията ѝ нямаше и следа.

„Това се нарича непредумишлено убийство. Само за миг отместих погледа си от шосето и...“ — помисли си Бърт, изгаси

мотора и слезе от колата. Вятърът тихо шумолеше сред високите човешки бой царевични стъбла. Дочуваше се някакъв странен звук, сякаш дишаше гигантско същество. Вики се надвесваше над жалката купчинка и хлипаше.

Той тръгна към нея, но погледът му беше привлечен от някакво червено петно, което се открояваше на зеления фон на царевиците, като че там беше разлян миниум.

Бърт спря и се загледа в царевицата, сетне несвързано си помисли (каквото и да е, само да отвлече вниманието ѝ от онзи куп парцали, които не бяха парцали), че тази година царевичната реколта ще бъде отлична. Стъблата се извисяваха към небето — човек можеше да навлезе сред сенчестите редове и цял ден да не намери обратния път. Но на това място симетрията беше нарушена. Няколко стъбла бяха счупени и се накланяха встрани. А какво се криеше навътре, в сенките?

— Бърт — изкрещя Вики. — Не искаш ли да видиш какво си направил? Може би ще се похвалиш пред приятелчетата ти от покерджийската компания с „улова“ си от Небраска? Няма ли... — Тя отново се разплака. Сянката ѝ се разливаше като локва в краката ѝ. Наближаваше пладне. Бърт навлезе сред царевицата, лъхна го хлад. Видя, че червеното петно не е от миниум, а от кръв. Дочу монотонно, приспивно бръмчене: мухите кацаха върху кръвта, опитваха я, сетне отлитаха... може би за да известят другите. Царевичните листа бяха облени в кръв — Бърт се запита как е могла да плисне чак до тук. Изведнъж се озова до предмета, който беше забелязал от шосето, и го вдигна. На това място симетрията на редовете се нарушаваше, няколко стъбла се накланяха встрани, две бяха пречупени, а почвата — вдлъбната. Навсякъде имаше кръв. Листата шумоляха. Бърт потръпна и тръгна обратно към шосето.

Жена му беше изпаднала в истерия, крещеше нечленоразделно, смееше се и плачеше едновременно. Кой би помислил, че всичко ще свърши така мелодраматично? Бърт я погледна и внезапно осъзна, че изживява раздвояване на личността, преходна фаза в живота си, или някоя друга от „модерните болести“. Мразеше Вики от дън душа. Зашлеви я с всичка сила по лицето.

Тя занемя и притисна с ръка почервяващите отпечатьци от пръстите му. Сетне тържествено заяви:

— Ще те тикнат в затвора, Бърт.

— Едва ли — отвърна той и постави куфара на земята пред нея.

— Какво...

— Нямам представа. Навярно е бил негов. — Той посочи към тялото, проснато на пътя с лицето надолу, което очевидно бе детско.

Кафявият куфар беше стар и очукан, на места кожата бе оръфана. Беше привързан с въже за пране, вързано на големи фльонги. Вики се опита да разхлаби едната, видя кръвта, просмукана във въжетото и се отказа.

Бърт се наведе и преобърна тялото.

— Не искам да гледам! — възкликна Вики и въпреки това безпомощно се втренчи в жертвата. А когато безжизнените очи на момчето се впериха в тях, тя отново изкрещя. Мръсното му лице беше застинало в ужасяваща гримаса. Гърлото му беше прерязано.

Бърт се изправи и прегърна жена си, която се олюля.

— Няма да припаднеш! — тихо изрече той. — Чуваш ли, Вики. Не припадай!

Повтаряше го непрекъснато; най-сетне тя се съвзе и силно го прегърна. Отстрани изглеждаше сякаш танцуват по обляното от обедното слънце шосе, където лежеше трупът на момчето.

— Вики?

— Какво? — Гласът ѝ бе приглушен, защото притискаше лице към гърдите му.

— Върни се в колата и прибери ключовете. Вземи одеялото от задната седалка, също и пушката, и ми ги донеси.

— Пушката ли?

— Да. Може би онзи, който е прерязал гърлото му, все още се спотайва наблизо.

Тя вдигна глава и с разширени от страх очи се втренчи в царевичното поле, което се простираше докъдето поглед стигаше, стъблата се полюшваха от вятъра.

— Възможно е да си е отишъл, но не бива да рискуваме. Хайде, направи каквото ти казах.

Вики тронаво се запъти към колата, сянката ѝ неотлъчно я следваше като черен талисман. Когато тя отвори задната врата, Бърт приклепна до момчето. Бял човек от мъжки пол, без особени белези. Действително беше прегазен, но фордът не бе прерязал гърлото му.

Разрезът беше неравен — очевидно армейски сержант не беше обучавал убиеца на тънкостите на ръкопашния бой. Но все пак момчето беше мъртво. То е изтичало, или е било изблъскано от царевицата — навярно е било смъртно ранено. А Бърт Робинсън го бе прегазил. Ако в този миг детето е било живо, животът му е бил съкратен максимум с трийсет секунди.

Вики го докосна по рамото и той подскочи.

Жена му застана до него, извърнала лице, преметнала през лявата си ръка кафявото войнишко одеяло, в другата държеше пушката. Бърт взе одеялото и го разстла върху шосето, сетне претърколи момчето върху него. Вики изстена глухо и отчаяно.

— Добре ли си? — Той вдигна поглед към нея. — Вики?

— Нищо ми няма — задавено отвърна съпругата му. Бърт преметна краищата на одеялото и вдигна вързопа с две ръце. Испита ужас от тежестта му, тялото се опитваше да се изплъзне от прегръдките му. Притисна го по-силно към гърдите си и с Вики се върнаха при колата.

— Отвори багажника — изръмжа той.

Багажникът беше пълен с туристически принадлежности и с различни сувенири. Вики прехвърли повечето от тях на задната седалка, а Бърт пъкна тялото вътре и затръшна капака, сетне облекчено въздъхна.

Вики стоеше до шофьорската врата и все още държеше пушката.

— Остави я на задната седалка и се качвай — нареди ѝ той и погледна часовника си. С изненада установи, че са изминали едва петнайсет минути — струваше му се, че са били часове.

— Какво ще правим с куфара — попита Вики.

Той бавно се затича към куфара, който стоеше на осевата линия — приличаше на абстрактна картина. Хвана го за разкъсаната дръжка и за миг се поколеба. Не можеше да се отърве от усещането, че го наблюдават. Беше чел за това чувство в булевардните романи и винаги се бе съмнявал в съществуването му. Но не и в този момент. Струваше му се, че в царевицата са се притаили множество хора, които хладнокръвно преценяват дали жена му ще съумее да извади пушката от калъфа и да стреля, преди да го завлекат сред сенчестите редове и да прережат гърлото му.

С разтуптяно сърце изтича обратно до форда, извади ключовете от ключалката на багажника и влезе в колата.

Вики отново плачеше. Той потегли и след минута вече не можеше да различи в огледалцето за обратно виждане мястото на трагичното събитие. Обърна се към Вики:

— Как се наричаше следващият град?

— О! — Тя отново разлисти атласа. — Гетлин. Ще бъдем там след десет минути.

— Как мислиш, дали е достатъчно голям, че да има полицейски участък?

— Представлява само точка на картата.

— Е, навярно има поне един полицай.

Известно време пътуваха мълчаливо. Отминаха някакъв силов. От двете страни на шосето се простираха само царевични полета. Не срещнаха нито едно превозно средство, дори товарен камион.

— Вики, задминахме ли някого, откакто напуснахме магистралата?

Тя се замисли и отвърна:

— Да — кола и един трактор. На онова кръстовище...

— Имам предвид откакто се движим по този път — шосе № 17?

— Не. — По-рано това би било прелюдия към хаплива забележка, но сега Вики няма се взираше през предното стъкло в шосето, разделено от безкрайна пресечена линия.

— Вики, можеш ли да отвориш куфара?

— Мислиш ли, че вътре има нещо важно?

— Може би.

Докато развързваше фльонгите, лицето ѝ беше особено — безизразно, със стиснати устни. Бърт си помисли, че така изглеждаше майка му, когато изкормваше пиле. Той отново пусна радиото.

Станцията, предаваща поп-музика беше почти заглъхнала и той бавно завъртя копчето. Фермерски новини. Бък Оуънс. Тами Уайнет. Гласовете звучаха отдалеч и бяха почти неразбираеми. Когато стигна до края на скалата една единствена дума прогърмя от високоговорителя; дочу се толкова силно и отчетливо, сякаш човекът, който я бе произнесъл, се бе скрил вътре.

— ИЗКУПЛЕНИЕ!

Бърт изненадано изръмжа. Жена му подскочи.

— СПАСЕНИЕТО ЩЕ ДОЙДЕ САМО ЧРЕЗ КРЪВТА НА АГНЕЦА! — изрева гласът и Бърт побърза да намали радиото. Тази станция безсъмнено бе наблизил. Толкова близо, че... да, ето я и нея. Радиокулата стърчеше над царевицата на хоризонта — черен триножник на фона на синьото небе.

— Истината е в изкуплението, братя и сестри — изрече гласът малко по-спокойно. В далечината други гласове промърмориха „амин“. — Някои си въобразяват, че е възможно да работиш и да живееш сред изкушенията на света, без да се опетниш с мирски грехове. Питам ви: на това ли ни учи Божието слово?

Гласовете дружно се провикнаха:

— Не!

— ГОСПОД Е ВСЕМОГЪЩ! — изкрещя свещеникът и думите му се заизливаха ритмично, като рокендрол. — Кога ще осъзнаят, че това е равнозначно на смърт? Кога ще проумеят, че отплатата е неизбежна? Кой ще ми отговори. Не чувам! Всевишният казва, че в дома му има много стаи, но няма стая за прелюбодееца. Няма място за алчния! И за осквернителя на царевицата! Няма място за хомосексуалисти! И за...

Вики рязко завъртя копчето.

— От тази гадост ми се повдига.

— Какво каза той? — попита Бърт. — Какво говореше За царевицата?

— Не чух. — Тя се опитваше да разхлаби втория възел.

— Сигурен съм, че спомена нещо за царевицата.

— Развързах го! — победоносно възкликна Вики и куфарът се отвори в скута ѝ. В този момент отминаха крайпътна табела с надпис: „5 МИЛИ ДО ГЕТЛИН — КАРАЙТЕ ВНИМАТЕЛНО — ПАЗЕТЕ ДЕЦАТА НИ“. Табелата беше надупчена от куршуми 22 калибър.

— Чорапи — заизрежда Вики. — Два чифта панталони... риза... колан... вратовръзка с игла... — тя му показва миниатюрен портрет с олющен емайл. — Кой е този?

Бърт огледа портрета и мъдро заключи:

— Кой знае — може би Червената шапчица.

— О! — Жена му пусна иглата обратно в куфара и отново се разплака.

След секунда Бърт попита:

— Не мислиш ли, че имаше нещо странно в това радиопредаване?

— Не. Отлично знаеш, че в детството си съм се наслушала на подобни проповеди. Струва ми се, че ще ми държат влага за цял живот.

— И все пак проповедникът ми се стори много млад...

Вики невесело се засмя.

— Нищо чудно да е момче. Ето чудовищното в това учение. Впримчват жертвите си от най-ранна възраст, когато са като глина в ръцете им и въздействат върху съзнанието им. Трябваше да присъстваш на някоя от техните сбирки, на които родителите ми непрекъснато ме влачеха... особено на онези, където ме „спасяваха“. Спомням се Малката Хортензия, „Пеещото чудо“ — беше едва осемгодишна. Тя запяваше религиозен химн, а баща ѝ обикаляше с паничката и подканяше присъстващите „да бръкнат по-дълбоко в джобовете си, за да не разочароват мъничкото «Божие чедо».“ Имаше и един Норман Стантън. Той заплашваше грешниците с адския огън, облечен в костюмче е къси панталони, като малкия лорд Фаунтлерой. Беше само на седем години.

Забелязала недоверчивия му поглед, Вики продължи:

— И не бяха само тези двамата. Сред пътуващите проповедници имаше още много деца — смятаха ги за отлични примамки. Спомням си Руби Стамптнел — беше десетгодишна и лекуваше чрез внушение. Ами сестрите Грейс? Появяваха се пред вярващите с ореоли от варак и... О!

— Какво има? — Той рязко се извърна и погледна предмета в ръцете ѝ. Вики няма се взираше в него. Докато разказваше, пръстите ѝ машинално го бяха измъкнали от куфара. Бърт спря колата, за да го разгледа по-добре. Жена му безмълвно му го подаде.

Беше разпятие, изплетено от царевична шума. За дръжка служеше къс кочан. Повечето от зърната бяха грижливо извадени, вероятно с остър нож. Останалите образуваха грубоват барелеф на разпънатата човешка фигура. Зърната, изобразяващи очи, бяха разрязани като зеници. Ръцете бяха разперени встрани, а прибраните крака завършваха с подобие на боси нозе. На фигурката имаше четири букви: И. Н. Ц. И.

— Каква майсторска изработка — възхити се Бърт.

— Отвратително е — глухо и нервно заяви жена му. — Изхвърли го!

— Вики, може би полицаите ще искат да го видят.

— От къде на къде?

— Нямам представа. Може би...

— Изхвърли го. Моля те, направи го заради мен. Само това ни липсваше.

— Ще го върна в куфара. Обещавам, че ще го дам на първия срещнат полицаи. Съгласна ли си?

— О, прави каквото знаеш! — изкрещя тя. — Защо ме питаш?

Разгневен, Бърт захвърли разпятието на задната седалка. То падна върху купчината дрехи и царевичните очи се втренчиха в лампичката на тавана. Бърт отново потегли, чакъл се разхвърча изпод гумите на колата.

— Ще предам тялото и куфара на ченгетата — обеща той. — После ще забравим цялата неприятна история.

Вики безмълвно се взираше в ръцете си.

След един-два километра безкрайните царевични полета край шосето най-сетне отстъпиха място на къщи и стопански сгради. В един двор видяха мръсни пилета, които вяло ровеха с човки в пръстта. Върху покривите на хамбарите имаше избелели реклами на дъвка и кока кола. Отминаха огромна табела с надпис: „НАШЕТО СПАСЕНИЕ Е В ИСУС“, както и кафене, пред което имаше колонка за бензин и паркинг. Бърт реши да спрат в центъра на града, ако въобще имаше такъв. В противен случай щяха да се върнат в кафенето. Едва когато го отминаха му хрумна, че паркингът беше празен, с изключение на стар пикап със спукани гуми.

Внезапно Вики се разсмя, високо и пискливо, сякаш всеки момент щеше да изпадне в истерия.

— Какво е толкова смешно?

— Табелите! — задавяйки се от смях възкликна тя. — Не ги ли видя? В пътеводителя този щат се нарича „Библейска зона“. О, Господи, ето още!

Тя отново избухна в истеричен смях и запуши с длан устата си.

Табелите бяха прикрепени към високи бели прътове, забити на всеки двама и пет метра край пътя. Върху всяка имаше само по една

дума. Бърт прочете: „ОБЛАК... ПРЕЗ... ДЕНЯ... ОГНЕН... СТЬЛБ... ПРЕЗ... НОЩТА“.

— Само едно са пропуснали — промълви през смях Вики.

— Какво? — намръщено попита Бърт.

— Реклама за лосион след бръснене. — Тя притисна юмрук към устата си, за да сподави смеха си, но истеричният ѝ кикот продължи да блика като мехурчета в лимонада.

— Вики, добре ли си?

— О, ще се оправя! Когато се озовем на две хиляди километра оттук, в слънчевата, греховна Калифорния, отделена от Небраска със Скалистите планини.

Появи се нова група табели и те мълчаливо ги зачетеха: „ВЗЕМИ... ТОВА... И... ЯЖ... КАЗА... ГОСПОД“.

„Странно — помисли си Бърт, — защо веднага ги свързах с царевицата. Нали свещениците произнасят тази фраза, когато ти дават причастие?“ Толкова отдавна не бе стъпвал в черква, че не можеше да си спомни. Нищо чудно по тези места да дават царевични питки вместо нафора. Искаше му се да сподели мисълта си с Вики, но се отказа.

Изкачиха малко възвишение и видяха Гетлин — градът приличаше на декор от филм за Голямата депресия.

— Навярно има полицейски участък — промълви Бърт, като се питаше защо при вида на това провинциално градче, задрямало под слънчевите лъчи, сърцето му се свива от страх.

Отминаха знак, който ги предупреждаваше, че трябва да намалят скоростта до трийсет километра в час и съзряха още една ръждясала табела с надпис: „ВЛИЗАТЕ В ГЕТЛИН, НАЙ-ХУБАВОТО ГРАДЧЕ В НЕБРАСКА И В ЦЕЛИЯ СВЯТ! НАСЕЛЕНИЕ 4 531.“ Брястовете с прашни листа се издигаха от двете страни на шосето, повечето от тях бяха започнали да изсъхват. Отминаха дъскорезница и бензиностанция, където горещият вятър полюшваше табелите с цените на бензина: „ОБИКНОВ. 35.9 ПРЕЧИСТ. 38.9“. И още един надпис: „ШОФЬОРИ НА КАМИОНИ, ДИЗЕЛОВОТО ГОРИВО Е ОТ ДРУГАТА СТРАНА“.

Пресякоха „Елм Стрийт“, сетне „Бърч Стрийт“ и се озоваха на градския площад. Къщите от двете страни на улицата бяха дървени, с остъклени веранди — грозни, но функционални. Тревните площи пред тях бяха пожълтели. Някакво бездомно куче бавно излезе по средата на

улицата, загледа се в колата, сетне легна в прахта с муцуна върху лапите.

— Спри! — възкликна Вики. — Веднага спри! Бърт се подчини.

— Завий обратно! Да закараме тялото до Гранд Айлънд — не е много далече, нали? Моля те, Бърт.

— Какво има, Вики?

— И още питаш! — пискливо извика тя. — Тук няма жива душа, Бърт. Няма никого, освен нас. Още ли не си го разбрал?

Действително бе усетил нещо, чувстваше го все още. Но...

— Просто така ти се струва — отвърна той. — Това е провинциално градче. Може би всички са на площада, където е организирана разпродажба на домашни печива, или просто играят бинго.

— Тук няма никого! — натъртено произнесе Вики. — Не забеляза ли бензиностанцията, която отминахме?

— Да, точно до дъскорезницата. И какво от това? — разсеяно попита той, докато се вслушваше в жуженето на жътварките в хралупата на съседния бряст. Усещаше миризмата на царевица, на шипка и най-вече на изкуствен тор. За пръв път, откакто бяха напуснали магистралата, се намираха в град и в щат, където никога не бе идвал (въпреки че от време на време прелиташе със самолет над него) и който му се струваше едновременно привлекателен и отблъскващ. След малко вероятно ще се натъкнат на дрогерия, на кино, наречено „Бижу“ и на училище, носещо името на Джон Кенеди.

— Бърт, там пишеше 35.9 за обикновения бензин и 38.9 за високооктановия. Спомни си кога за последен път си плащал такава цена.

— Преди повече от четири години — призна той. — И все пак...

— Вече сме почти в центъра на града, но няма нито една кола!

— До Гранд Айлънд има повече от деветдесет километра. Ще изглежда нелепо, ако закараме трупа чак до там.

— Не ме интересува.

— Слушай, сега ще открием полицейския участък и...

— Не!

„По дяволите, ето защо бракът ни се разпада — помисли си Бърт. — Отговорът й винаги е един и същ: «Не, няма да го направя! Не,

сър!» и още нещо — ако ми противоречиш, ще стискам зъби, докато се задуша!“

— Вики...

— Искам да се махнем оттук, Бърт.

— Вики, слушай...

— Обръщай и да тръгваме!

— Вики, ще престанеш ли поне за минута?

— Да, когато тръгнем по обратния път. А сега завий. Моля те, Бърт.

— *В багажника ни има труп!* — изкрещя той и изпита огромно удоволствие, когато забеляза как жена му стреснато се отдръпна и лицето ѝ помръкна. Той продължи малко по-спокойно:

— Изхвърлиха го на шосето с прерязано гърло и аз го прегазих. Сега ще карам право в полицията и ще съобщя за случилото се. Слушай, ако ти се върви пеша по магистралата, ще те взема на връщане. Само не ми заповядвай да карам обратно към Гранд Айлънд, сякаш в багажника има чувал с отпадъци. Това дете е нечий син — ще съобщя в полицията, преди убиецът безнаказано да се измъкне.

— Мръсник такъв! — разпалено произнесе тя. — Защо ли ми трябваше да тръгвам с тебе?

— Не знам — отвърна Бърт. — Вече не знам. Но това може да се поправи, Вики.

Запали колата и потегли. Дочуло изскърцването на гумите, кучето вдигна глава, сетне отново я отпусна върху лапите си.

До площада оставаше още един квартал. На ъгъла на „Плезънт“ главната улица се разделяше на две. Тук бе градският площад, затревена площ с естрада в центъра. От другата страна, където главната улица отново се съедините се издигаха две къщи — очевидно административни сгради. Бърт прочете надписа върху едната фасада: „ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК“.

— Ето, това ни трябва — каза той. Жена му остана безмълвна.

Докато преминаваха площада, отново спря колата пред някакъв ресторант.

— Къде отиваш? — разтревожено попита Вики, когато съпругът ѝ отвори вратата на колата.

— Искам да разбера къде са отишли всички. На витрината има табелка с надпис „отворено“.

— Не ме оставяй сама.

— Ела с мен — да не съм те спрял?

Вики отвори вратата и излезе навън. Забелязал преbledнялото й лице, за миг Бърт изпита съжаление към нея. Безнадеждно съжаление.

— Не чуваш ли? — попита тя.

— Какво?

— Тишината. Никакви коли, никакви хора, никакви трактори — пълна тишина.

В този миг наблизо се разнесе звънлив детски смях.

— Чувам смеха на деца — отговори Бърт. — А ти?

Жена му намръщено го изглежда.

Той отвори вратата на ресторанта и влезе в горещия, задушен салон. Подът беше покрит с дебел слой прах, никелираният тезгях беше потъмнял. Дървените перки на вентилаторите на тавана бяха неподвижни, масите и столчетата пред бара — празни. Огледалото на стената беше счупено, имаше и още нещо особено... след миг Бърт разбра какво е: кранчетата за наливна бира бяха счупени и лежаха на бара като странни сувенири.

Вики проговори с престолено весел глас — очевидно всеки момент щеше да избухне в ридания.

— А, да. Ще попитам първия срещнат: „Извинете, сър, бихте ли ми казал...“?

— О, я млъкни! — Но гласът му прозвуча неубедително. Стояха в средата на салона, осветени от слънчевите лъчи проникващи през пращната витрина на ресторанта; Бърт отново изпита чувството, че го наблюдават. Помисли си за мъртвото момче в багажника на колата и за детския смях. Незнайно откъде му хрумна странна фраза и той я заповтаря наум: „Скрити от чуждия поглед... скрити от чуждия поглед...“ Очите му се спряха на пожълтелите от времето картончета с цените, прикрепени с кабърчета на стената зад бара: „Хамбургер — 35 ц., сладкиш с ревен — 25 ц., най-хубавата лимонада на света — 10 ц., специалитетът на заведението — шунка с пюре — 80 ц.“ Откога не беше виждал подобни цени?

Вики сякаш прочете мислите му. Посочи към календара на стената и пискливо заяви:

— Погледни. Струва ми се, че менюто не е променяно цели дванайсет години. — Сетне прегракнало се изсмя.

Бърт се приближи и разгледа календара. На него бяха изобразени две момчета, които плуваха в езерце, докато симпатично кученце отмъкваше дрехите им. Под илюстрацията се четяха думите: „ПОДАРЪК ОТ ГЕТЛИНСКАТА ДЪСКОРЕЗНИЦА И ЖЕЛЕЗАРИЯ. ВИЕ ЧУПИТЕ, НИЕ ПОПРАВЯМЕ“. Месецът беше август, а годината — 1964.

— Нищо не разбирам — колебливо поде той, — но съм сигурен, че...

— Сигурен си! — истерично изкрещя Вики. — Естествено, че си сигурен. Ето къде ти е грешката, Бърт — през целия си живот си бил прекалено сигурен!

Той се обърна и тръгна към вратата, жена му го последва.

— Къде отиваш?

— В полицейския участък.

— Бърт, защо си толкова упорит? Разбираш, че тук нещо не е наред. Защо не го признаеш?

— Не упорствам. Просто искам по-бързо да се отърва от онова, което е в багажника.

Излязоха от ресторанта и тръгнаха по тротоара. Бърт отново бе поразен от тишината и от миризмата на изкуствен тор. Помисли си, че никога не ти хрумва за тази миризма, когато посолиш варената царевица и я захапеш. Не мислиш, че е толкова вкусна благодарение на слънцето, на дъжда, на различните изкуствени торове и на солидна доза кравешки тор. Беше израснал в селска местност в северната част на щата Ню Йорк, но тази миризма бе по-различна от миризмата, която си спомняше от детството си. Безсъмнено има различни аромати, но изкуственият тор е почти благоуханен, когато пръскат с него нивите. Естествено, не мирише на френски парфюм, но щом вечерният ветрец го понесе над прясно разораното поле, миризмата му е свързана с приятни предчувствия. Тя означава, че зимата безвъзвратно си е отишла, че след около месец училището ще затвори врати и ще започне лятната ваканция. В съзнанието на Бърт тази миризма бе неотменно свързана с уханието на тимотейка, детелина, разорана земя, ружи и дрян.

„С какво ли торят земята тук?“ — помисли си той. Миризмата бе по-различна, някак си сладникава и неприятна, миризмата на смърт. Като бивш санитар от Виетнамската война, той добре я познаваше.

Вики вече седеше в колата, държеше царевичното разпятие и съсредоточено го разглеждаше. Това не му се понрави.

— Остави го — нареди ѝ той.

— Няма — отвърна жена му, без да го погледне. — Щом си решил да играеш игрите си, аз също ще се забавлявам.

Бърт подкара колата и стигна до кръстовището, над което се полюшваше изгаснал светофар. Вляво видяха спретната, боядисана в бяло черква. Тревата около нея беше окосена, грижливо поддържани цветя растяха от двете страни на пътеката към вратата. Бърт спря колата.

— Защо спиращ?

— Ще надникна в църквата. Навярно това е единствената сграда в целия град, където няма да открия дебел слой прах, натрупан в продължение на десетилетия. Погледни таблото за проповедите.

Вики извърна очи към дъската, където грижливо бе изписано: „СТРАШЕН И МИЛОСТИВ Е ОНЗИ, КОЙТО ОБХОЖДА РЕДОВЕТЕ“. А отдолу датата — 27 юли 1976 — миналата година.

— Онзи, който обхожда редовете — промълви Бърт и изгаси мотора. — Още едно от хилядите имена на Господ, патентовано в щата Небраска. Хайде, идваш ли с мен?

Жена му не се усмихна, а заяви:

— Няма да дойда.

— Както искаш.

— Не съм стъпвала в черква откакто напуснах бащиния си дом; освен това не искам да влизам в *тази църква*, нито да бъда в този град. Страхувам се до смърт, Бърт. Не можем ли просто да продължим пътя си?

— Само ще надникна вътре.

— Не забравяй, че в мен са резервните ключове. Ако се забавиш повече от пет минути, ще запаля колата и ще те оставя тук.

— Хей, почакай малко, госпожо...

— Точно така ще направя. Освен ако ме нападнеш и насила вземеш ключовете. Знам, че си способен на това.

— Но не вярваш, че ще го направя.

— Не.

Чантата ѝ стоеше на седалката помежду им. Бърт я сграбчи, жена му понечи да хване дръжката, но той ѝ попречи. Не си направи труда

да рови вътре, а преобърна чантата и изсипа съдържанието ѝ. Ключодържателят ѝ проблесна сред хартиени кърпички, козметични принадлежности, дребни монети, разписки от магазини. Вики посегна към него, но Бърт я изпревари и пъкна ключовете в джоба си.

— Не трябваше да го правиш! — разплакано възкликна тя. — Дай ми ги!

— Няма — отвърна младият мъж и студено се усмихна. — Няма да стане.

— Моля те, Бърт. Страх ме е. — Тя протегна ръка, вече не се караше, а го молеше.

— Знам какво ще направиш — след две минути ще решиш, че си чакала достатъчно и ще ме изоставиш.

— Няма...

— Ще подкараш колата, заливайки се в смях и ще си кажеш: „Това ще му е за урок, друг път да не ми противоречи, когато искам нещо.“ Струва ми се, че през целия ни брачен живот си се подчинявала на това мото: „Ще дам урок на Бърт, за да не ми противоречи.“

Той излезе от колата.

— Моля те, Бърт! — извика жена му и се хвърли след него. — Слушай, щом напуснем града, ще се обадим от някой автомат, съгласен ли си? Виж колко дребни имам. Просто... можем... *не ме оставяй сама! Бърт, не ме оставяй тук сама!*

Той затръшна вратата, за да заглуши виковете ѝ, сетне за миг се облегна върху колата и потърка затворените си очи. Вики удряше по стъклото и крещеше името му. Бърт си каза, че тя ще направи „отлично“ впечатление, когато намерят някой полицаи и му предадат трупа.

Обърна се и тръгна по каменната пътека към черквата. Само ще надникне вътре и веднага ще се върне. Може би вратата е заключена...

Но тя леко се отвори на добре смазаните си панти („Със смирение“ — помисли си той и кой знае защо това му се стори много смешно.) и Бърт влезе в преддверие, студено като зимник. След няколко секунди очите му свикнаха с полумрака и той се огледа.

Първото, което забеляза, бяха покрити с прах шперплатови букви, натрупани безразборно в един ъгъл. Той се приближи и ги разгледа. Изглеждаха стари и забравени като календара в ресторанта, за разлика от преддверието, което беше чисто и спретнато подредено.

Буквите бяха високи около шейсет сантиметра и очевидно представляваха част от някакъв надпис. Бърт ги разпръсна на килима — бяха общо трийсет и една — и се опита да ги подреди в думи. ГЛАВА, БАТИСТА... Ами ако вместо „батиста“ опита... Той сложи по средата буквата П, но не се получи нищо. Почувства се глупаво: клечи на пода и си играе с букви, докато Вики се побърква в колата. Понечи да се изправи, но изведнъж му просветна. Бързо подреди думата „баптистка“... следователно следващата беше „черква“ Още няколко размествания и получи „БАПТИСТКА ЧЕРКВА НА БЛАГОВОЛЕНИЕТО“. Очевидно това е бил надписът на вратата. Буквите са били свалени и безцеремонно захвърлени в ъгъла, а черквата — пребоядисана, за да не си личи надписът. Но защо?

Защото това вече не бе „БАПТИСТКА ЧЕРКВА НА БЛАГОВОЛЕНИЕТО“. Какво тогава? Въпросът го накара да настръхне. Побърза да се изправи и избърса праха от ръцете си. Махнали са буквите от фасадата — какво от това? Може би са преименували храма в „Черква на промените“ в чест на Лудия Уилсън. Но какви са били тези промени?

Той нетърпеливо отхвърли натрапчивата мисъл и влезе в самата черква. Погледна към кораба и вледеняващ страх сграбчи сърцето му. Неволното му възклицание отекна сред мъртвешката тишина.

Над амвона беше закачена огромна картина, изобразяваща Христос. Бърт си помисли: „Ако не друго, това вече би накарало Вики да изпадне в истерия.“ Спасителят се усмихваше хитро, като лисица. Раздалечените му и втренчени очи напомняха на Бърт Лон Чейни от „Фантома на операта“. В разширените тъмни зеници някакъв човек (по всяка вероятност — грешник) се давеше в огнено езеро. Но най-страшното бе, че Христос имаше зелена коса... Когато се приближи, Бърт забеляза, че това всъщност са преплетени царевични листа. Картината бе неумело нарисувана, но имаше силно въздействие — приличаше на рисунка на талантливо дете: старозаветен, или може би езически Христос, готов да подложи на заколение паството си, вместо да бъде негов духовен предводител.

Пред левия ред пейки стоеше орган, в който имаше нещо странно, но отначало Бърт не можа да разбере точно какво. Приблужи се и видя, че клавишите са изтръгнати, педалите — изхвърлени, а тръбите са запушени с изсъхнали царевични кочани. Над органа

висеше табела със старателно изрисуван надпис: „И Господ рече: «Да няма друга музика, освен човешката реч».“

„Вики е права — каза си Бърт. — Тук нещо не е наред.“ Питаше се дали да се откаже от по-нататъшното разследване и да се върне при жена си. Ще се качи в колата и ще напуснат града колкото е възможно по-бързо — няма защо да търси полицейски участък. Но нещо го спираше. Помисли си: „Навярно искаш да я изтормозиш, преди да се върнеш и да признаеш, че е била права.“ Е, жена му може да почака още една-две минути.

Тръгна към амвона, като си казваше: „Та нали през Гетлин непрекъснато минават коли? Навярно хората от съседните градове имат роднини и приятели тук? От време на време в града би трябвало да се появяват полицейски патрули. Ами електрическата компания? Светофарът не работеше. Навярно е известно, че електричеството в Гетлин е прекъснато отпреди дванайсет години.“ Следователно предположенията му за онова, което се е случило в градчето, са напълно неоснователни.

Въпреки това сърцето му се сви от страх.

Изкачи се до амвона по застланите с пътека четири стъпала и огледа празните скамейки, които сякаш проблясваха в полумрака. Имаше чувството, че призрачни, езически очи се взират в гърба му.

Върху аналоя стоеше голяма Библия, отворена на трийсет и осма глава от Книгата на Йов. Бърт прочете: „Отговори Господ на Йова из бурята и рече: «Кой е този, който помрачава Провидението с думи без смисъл?... Де беше ти, когато полагах основите на земята? Кажи, ако знаеш.» Господи! Онзи, който обхожда редовете. Кажи, ако знаеш. А сега раздайте царевичните питки.“

Той прелисти страниците на Библията и те прошумоляха в тишината — навярно подобен звук издават призраци те, ако изобщо ги има. А в тази черква бе лесно да повярваш в съществуването им. Забеляза, че цели пасажи от Библията, най-вече от Новия Завет са изрязани. Някому бе хрумвало да „коригира“ свещената книга с помощта на ножиците.

Но Старият Завет бе непокътнат.

Младият мъж се канеше да слезе от амвона, когато погледът му попадна на друга книга на втория рафт. Измъкна я и си каза, че това

навярно е черковният регистър, където са записани датите на всички кръщенета и погребения.

Намръщи се, когато видя разкривените букви, щамповани със злато върху корицата: „И РЕЧЕ ГОСПОД: «ДА СЕ ОТРЕЖАТ ОТ КОРЕН НЕПРАВЕДНИТЕ И С ТЯХ ДА СЕ НАТОРИ ЗЕМЯТА».“ Явно местните хора бяха обзети от една и съща натрапчива идея за жертвоприношения, която изобщо не се нравеше на Бърт.

Отвори книгата на първата страница и веднага забеляза, че почеркът е детски. На места бе използвана гума за мастило; нямаше правописни грешки, но едрите букви бяха по-скоро изрисувани, отколкото написани. Първата колона изглеждаше така:

Амос Дейгън (Ричард), род. 4 септ. 1945 — 4 септ.
1964
Исак Ренфрю (Уилям), род. 19 септ. 1945 — 19 септ.
1964
Захария Кърк (Джордж), род. 14 окт. 1945 — 14 окт.
1964
Мария Уепълс (Робърта), род. 12 ноемвр. 1945 — 12
ноемвр. 1964
Йеремия Холис (Едуард), род. 5 ян. 1946 — 5 ян.
1965

Младият мъж продължи да прелиства страниците. Три четвърти от книгата бяха изписани, след което дясната колонка неочаквано завършваше:

Рахила Стигмън (Дона), род. 21 юни 1957 — 21 юни
1976
Мойсей Ричардсън (Хенри), род. 29 юли 1957
Малахия Бордман (Крейг), род 15. август 1957

Последна бе записана Рут (Сандра) Клосън, род. 30 апр. 1961.

Бърт се наведе и откри още две книги. Върху корицата на първата се мъдреше вече познатият му надпис: „ДА СЕ ОТРЕЖАТ ОТ КОРЕН НЕПРАВЕДНИТЕ...“, а списъкът на имената и на рождените дати продължаваше:

6 септ. 1964 — Йов Гилмън (Клейтън),
16 юни 1965 — Ева Тобин (нямаше име в скоби).

Третата книга беше празна.

Застанал на амвона, Бърт се замисли.

Нещо се бе случило през хиляда деветстотин шейсет и четвърта. Нещо, свързано с религия, царица... и с деца.

„Мили Боже, благослови реколтата ни. В името на Христа, амин.“ И ножът замахва да посече агнеца — но дали е бил агнец? Дали са били обзети от религиозен фанатизъм? Били изолирани от света от милиони акри тайнствено шумоляща царица. Останали сами под милиони акри синьо небе. Сами под зоркия поглед на Всевишния, превърнал се в странен, стар и вечно гладен зелен бог на царицата. Онзи, Който Обхожда Редовете.

Бърт усети, че го побиват тръпки.

Вики, ще ти разкажа интересна история за Амос Дейгън, роден като Ричард Дейгън на 4 септември 1945. През 1964 година той бил прекръстен на малко известния библейски пророк. И какво мислиш се случило после, Вики? Не, не се смей — Дик Дейгън и приятелите му — Били Ренфрю, Джордж Кърк, Робърта Уелс, Еди Холис и други — побъркани от религията, убили родителите си. Избили ги до крак. Страхотно, нали? Застреляли ги в леглото, намушкали ги с нож, докато били във ваната, поставили отрова в храната им, обесили ги, или ги изкормили.

Защо са го сторили? Заради царицата. Може би тя загивала. Навярно са си въобразили, че причината е в затъването на човечеството в грехове, които могли да се изкупят единствено чрез жертвоприношения. И са ги извършили в царицата, между редовете.

Кой знае защо, Вики, аз съм напълно сигурен, че според тях критичната възраст е била деветнайсет години. Ричард „Амос“ Дейгън, героят на нашата история, навършил деветнайсет на 4 септ. 1964 —

датата, записана в книгата. Навярно тогава са го убили. Принесли са го в жертва сред царевицата. Забавно, нали?

Но да насочим вниманието си към Рахила, която се наричала Дона Стигмън до 1964. Навършила деветнайсет на 21 юни, точно преди месец. Мойсей Ричардсън е роден на 29 юли — след три дни той също ще бъде деветнайсетгодишен. Познай какво ще се случи със стария Мойсей на двайсет и девети.

Защото аз знам.

Бърт навлажни с език пресъхналите си устни.

Още нещо, Вики. Погледни: имаме Йов Гилмън (Клейтън), роден на 6 септември 1964. До 16 юни 1965 не е записано друго име — получава се интервал от девет месеца. Знаеш ли какво си мисля? Че са убили всички родители, дори бременните си майки. Сетне една от тях — шестнайсет, седемнайсет годишна девойка забременяла през октомври 1964 и родила Ева. *Ева — първата жена.*

Трескаво запрелиства обратно книгата и откри страницата, където бе записано името на Ева Тобин. А под нейното име прочете: Адам Грийнлоу, род. 11 юли 1965.

„Сега са единайсетгодишни — помисли си той и отново го побиха тръпки. — И навярно ме дебнат отнякъде.“ Но възможно ли е това да остане в тайна? Възможно ли е да продължава?

Възможно е и още как, ако е вършено с благословията на зеленокосия Христос.

— Исусе — промълви Бърт: в този миг клаксонът на колата раздра следобедната тишина.

Той с един скок слезе по стъпалата и се затича към вратата. Отвори я с трясък — лъхна го зноен въздух, светлината го заслепи.

Вики стоеше изправена като свещ зад волана, натискаща с две ръце клаксона и панически се оглеждаше. Децата прииждаха от всички посоки, някои звънко се смееха. Бяха въоръжени с ножове, секири, железни пръти, камъни, чукове. Момиченце на не повече от осем години, с прекрасни руси коси, размахваше боздуган. Примитивни оръжия — между тях нямаше нито едно огнестрелно. Бърт изпита лудо желание да изкрещи: „*Кои са Адам и Ева? Кои са майките и кои — дъщерите? Бащите? Синовете?*“ Кажеш, ако знаеш.

Децата идваха от страничните улички, от парка, от училищното игрище, намиращо се близо до площада. Някои поглеждаха с

безразличие Бърт, застинал на стъпалата пред черквата, други се смущаха, посочваха го и се усмихваха... с невинни детски усмивки.

Момчетата носеха дълги кафяви вълнени рокли и избелели бонета, момчетата, подобно на квакерските свещеници, бяха целите в черно и имаха широкополи шапки. Прииждаха към площада, някой тичаше към колата през двора на бившата баптистка черква. Едно-две минаха толкова близо до Бърт, че би могъл да ги докосне.

— Пушката! — изкрещя той. — Вземи пушката, Вики!

Но дори от мястото, където стоеше забеляза, че жена му се е вцепенила от страх. Едва ли чуваше гласа му през затворените прозорци. Децата се скупчиха около колата и върху нея започнаха да се стоварват брадви, чукове и железни прътове. „Боже мой, дали не сънувам“ — тъпо си помисли Бърт. Никелирана лайстна падна от колата, орнаментът върху капака полетя във въздуха. Ножове разрязаха гумите и те моментално спаднаха. Клаксонът продължаваше да свири. Предното и страничните стъкла се напукаха от ударите и потъмняха... сетне страничното прозорче се пръсна на парчета. Бърт съгледа жена си, която седеше прегърбена, натискаше клаксона с една ръка, а с другата се опитваше да прикрие лицето си. Безцеремонни детски пръсти се протегнаха и заопипваха за бутона за отваряне на вратата. Вики отчаяно се опита да ги отблъсне. Клаксонът засвири на пресекулки, сетне замлъкна.

Децата отвориха изкривената и надупчена врата. Опитаха се да издърпат Вики навън, но тя отчаяно се вкопчваше във волана. Един от нападателите се наведе с нож в ръка и...

Бърт се отърси от вцепенението си; хукна нагоре по стълбите, като замалко не падна, и се затича по калдъръмената пътека към децата. Едно от тях, шестнайсетинагодишно момче, небрежно се обърна към него и нещо проблесна във въздуха. Бърт политна назад — за миг му хрумна нелепата мисъл, че са го оципали от разстояние. Сетне усети болка — толкова остра и внезапна, че му притъмня.

Огледа рамото си с тъпо смайване и забеляза, че от него стърчи евтин автоматичен нож, подобен на някакъв странен тумор. Ръкавът на спортната му риза се обагри в червено. Той се загледа с недоумение в него, сякаш се опитваше да проумее дали е възможно върху рамото му да е изникнал нож.

Внезапно вдигна поглед и забеляза, че рижавото момче е на сантиметри от него. По лицето му беше изписана самоуверена усмивка.

— Ах ти, мръсник такъв! — прегракнало и изплашено извика Бърт.

— Предай душата си на Бога, защото след миг ще се озовеш пред него! — възкликна червенкосият и посегна към очите на Бърт.

Младият мъж отстъпи назад, измъкна ножа от рамото си и го заби в гърлото на момчето. Бликна фонтан кръв, който заля Бърт. Рижавият залитна и заобикаля в кръг. Впи пръсти в ножа, опита се да го изтръгне, но не успя. Бърт го наблюдаваше като хипнотизиран и си казваше, че може би това е само кошмарен сън. Момчето издаваше задавени звуци и обикаляше в кръг, хриптенето му се чуваше ясно в мъртвешката тишина. Другите смаяно го наблюдаваха.

„Това не влизаше в сценария — замаяно си помисли Бърт. — Предвидени бяхме ние с Вики, както и момчето в царевицата, което се опитваше да избяга. Но не и един от тях.“ Той гневно се втрени в децата, искаше му се да изкрещи: „Е, не ви ли харесва?“ Рижият изхърка за последен път и падна на колене. За миг се втрени в Бърт, сетне пръстите му изпуснаха дръжката на ножа и се строполи на земята.

Скупчилите се около колата деца въздъхнаха. Впиха очи в Бърт, но той не сведе поглед... едва сега забеляза, че Вики е изчезнала.

— Къде е тя? Какво направихте с нея?

Едно от момчетата с изразителен жест поднесе окървавения си нож към гърлото си и се ухили. Това бе единственият отговор.

От задния ред някакво по-голямо момче нареди:

— Хванете го!

Няколко момчета тръгнаха към Бърт, който отстъпи назад. Нападателяте ускориха крачка. Бърт заотстъпва още по-бързо и си помисли: „Пушката, къде е проклетата пушка!“ Нямаше начин да я вземе. Тъмните сенки на нападателите се открояваха върху зелената морава пред черквата. Той се обърна и побягна.

— Убийте го! — изрева някой и преследвачите се втурнаха след него.

Докато тичаше, младият мъж мислеше как да им се изплъзне. Заобиколи полицейския участък — няма смисъл да влиза там, ще бъде

като плъх в капан — и се втурна по главната улица, която след два квартала преминаваше в междуградското шосе. Само ако бе послушал Вики — сега с нея щяха да пътуват по това шосе, далеч от кошмарния град.

Подметките на мокасините му шляпаха по тротоара. Пред него се издигаха още няколко сгради и сред тях „специализираната сладкарница за сладоледи“ и естествено — кино „Бижу“. Върху прашния плакат пишеше: „ЕЛИ АБЕТ ТЕЙЛЪР В КЛЕОПА РА“. На следващата пресечка се намираще бензиностанцията, бележеща края на града. А зад нея се виждаше царевица, която растеше от двете страни на шосето и напомняше зелено море.

Бърт тичаше. Задъхваше се, болката в рамото го измъчваше, той оставяше след себе си кървава диря. Без да престава да тича, измъкна носната кърпа от задния си джоб и я напъха в ризата си.

Той тичаше. Стъпките му отекваха по напукания тротоар, дъхът пареше гърлото му. Болката в рамото му се увеличаваше. Някакво въображаемо вътрешно гласче подигравателно го попита дали си мисли да пробяга тридесетината километра до съседния град.

Бърт тичаше. Чуваше зад себе си тропота на краката им — бяха петнайсет години по-млади от него и по-бързи... настигаха го. От време на време пронизително се провикваха. „Забавляват се отлично — несвързано си помисли младият мъж. — Навярно години наред ще разказват за случилото се.“ Той тичаше.

Отмина бензиностанцията в края на града. Въздухът сякаш изгаряше белите му дробове. Внезапно тротоарът под краката му изчезна. Имаше само един начин да се изплъзне от преследвачите и да отърве кожата си. Къщите ги нямаше, вече бе извън града. Царевичните стъбла отново обграждаха шосето като зелено море. Мечовидните листа тихо шумоляха. Колко ли е прохладно сред високите човешки бой стъбла...

Продължи да тича и мина покрай табела с надпис: „НАПУСКАТЕ ГЕТЛИН, НАЙ-ХУБАВОТО ГРАДЧЕ В НЕБРАСКА!... ИЛИ КЪДЕТО И ДА БИЛО — ЕЛАТЕ ПАК, НЯМА ДА СЪЖАЛЯВАТЕ!“ „Непременно“ — ни в клин, ни в ръкав си помисли Бърт. Профуча покрай табелата като спринтьор на финала, сетне свърна вляво, пресече шосето и събу мокасините си. След миг се озова сред царевичната и тя го погълна като зелено море. И го скри. Той

изпита внезапно облекчение и успя да си поеме дъх. Изсушените му от жегата бели дробове се разшириха, поемайки свежия въздух.

Свел глава, побягна по пътеката между редовете, широките му рамене бръснаха листата, които потрепераха.

След няколко метра сви вдясно, успоредно на шосето, и продължи да тича приведен, за да не забележат тъмната му глава сред жълтите царевични коси.

Няколко пъти смени посоката, сетне се обърна кръгом и запрескача от ред на ред, като навлизаше все по-дълбоко сред царицата.

Най-сетне рухна изтощен и притисна лице към земята. Чуваше само учестеното си дишане, в главата му се въртеше една и съща натрапчива мисъл: „*Слава Богу, че престанах да пуша слава Богу, че престанах да пуша слава Богу...*“ Отново дочу гласовете на преследвачите си, които си подвикваха („Хей, това е моят ред.“) и се успокои — очевидно се намираха далеч от него, освен това го търсеха хаотично, не бяха добре организирани.

Извади кърпата от пазвата си, сгъна я на две и отново я пхна, след като огледа раната. Въпреки физическото натоварване, кръвоизливът като че бе спрял.

Полежа още малко на земята и изведнъж се почувства по-добре... много по-добре, отколкото се бе усещал от години наред. Само да не беше тъпата болка в рамото... Усещаше се освежен, способен да се справи с всякакъв (независимо колко идиотски) проблем, след като цели две години се бе опитвал да прогони злите демони, които съсипваха брака му.

Каза си, че няма причина да се чувства така: животът му бе в опасност, а жена му бе отвлечена и навярно беше мъртва. Опита се да си представи лицето на Вики и да прогони чувството за благополучие, но не успя. Пред очите му непрекъснато изникваше рижавото момче, притиснало ножа към гърлото си.

Внезапно усети около себе си уханието на царицата. Вятърът огъваше върховете на растенията — дочу звук, наподобяващ човешки гласове, който му поддейства успокоително. Каквото и да правеха тук в името на царицата, сега тя бе неговият защитник.

Но преследвачите се приближаваха.

Той отново се затича, приведен на две, като прескачаше от ред в ред. Движеше се така, че гласовете да са от лявата му страна, но скоро загуби ориентация. Гласовете започнаха да затихват, шумоленето на царевицата ги заглушаваше. От време на време Бърт спираше, ослушваше се и отново се впускаше в бяг. Почвата беше твърда и босите му крака не оставяха следи.

Малко по-късно спря и забеляза, че огромното, кървавочервено слънце се е изместило вдясно. Погледна часовника си: седем и четвърт. Слънчевите лъчи обагряха в алено върховете на царевичните растения, но между стъблата цареше полумрак. Той наклони глава и се заслуша. Сега, при залез слънце, вятърът напълно бе стихнал. Не потрепваше нито лист, царевицата излъчваше аромата на съзряването. Бърт си каза, че ако децата все още го преследват, те са се отдалечили от него, или са се притаили и се ослушват. Каза си още, че банда хлапета, дори да са религиозни фанатици, не са в състояние да запазят тишина дълго време. Може би са реагирали като нормални деца: отказали са се от преследването и са се прибрали у дома.

Той се обърна и zakрачи по посока на слънцето, потъващо сред облаците на хоризонта. Беше сигурен, че ако върви на запад, диагонално на редовете, рано или късно ще се озове на шосе № 17.

Рамото му пулсираше от тъпата болка, която бе някак си приятна: еуфорията не го напускаше.

Каза си, че докато не се измъкне оттук, няма да се измъчва от угризения на съвестта заради това. Беше сигурен, че чувството за вина ще го обземе по-късно, когато отиде в полицията и разкаже за случилото се в Гетлин.

Но за това ще мисли после.

Отново се запровира между стъблата и осъзна, че никога досега сетивата му не са били така изострени. След четвърт час слънцето почти се скри зад хоризонта. Бърт отново спря: изострените му сетива доловиха нещо неприятно, обзе го странно безпокойство.

Заслуша се, но долови само шумоленето на листата.

Изведнъж се стресна — тук имаше нещо нередно, нали вятърът беше спрял.

Тревожно се огледа, готов всеки момент да съзре излизаци от царевицата момчета в квакерски одежди, стиснали ножове. Ала

предчувствието му не се оправда. Шумоленето продължаваше — звукът идваше някъде отляво.

Бърт закричи в тази посока — вече не се налагаше да се провира между стъблата — пътеката между редовете го водеше. Забеляза, че редът свършва след няколко метра. Но дали наистина свършваше? Не, по-скоро се превръщаше в просека между стъблата. Шумоленето идваше оттам.

Той спря, внезапно обзет от страх.

Миризмата на царевица се усили, стана по-натрапчива. Стъблата все още задържаха топлината на залязващото слънце. Младият мъж осъзна, че е мокър от пот и по кожата му е полепнала тънка като паяжина царевична свила. Учуди се, че не са го полазили насекоми.

Стоеше неподвижно и се взираше към полянката сред просеката.

Нямаше мухи, комари, нито щурци. С неочаквана носталгия той си спомни, че когато ходеше с Вики, наричаха тези насекоми „нахални гадинки“. Не беше видял и нито една врана. Та нима има царевично поле без врани?

Въпреки че притъмняваше, той внимателно разгледа растенията, намиращи се най-близо до него. Невероятно, но всяко стъбло, всяко листо бяха безупречни. Нито следа от зараза, нито едно проядено от гъсеници листо, нито...

Очите му се разшириха от учудване.

„*Боже мой, тук няма дори плевели!*“ На всеки четирийсет сантиметра гордо се издигаше царевично стъбло. Нямаше и помен от метличина, „телефончета“; „кукувича прежда“... абсолютно нищо.

Бърт изумено се взираше в растенията. Слънцето бе залязло, разкъсаните облаци се скупчваха на хоризонта. Под тях златистата светлина преливаше в розово и в охра. Скоро щеше да се мръкне. Бърт реши да излезе на полянката сред царевицата и да види какво има там. Питаше се дали през цялото време, докато си е въобразявал, че върви към шосето, краката не са го носели към полянката.

Изтръпнал от странно предчувствие, той стигна до края на реда и се вкамени. Въпреки че се смрачаваше, ясно видя какво има на полянката. Не изкрещя — струваше му се, че не му достига въздух. Краката му се подкосиха, сякаш бяха изгнили подпори, лицето му се обля в пот, очите му се изцъклиха.

— Вики — прошепна той. — Боже мой, какво са направили с тебе?

Жена му бе разпъната на кръст като отвратителен ловен трофей, китките и глезените ѝ бяха завързани с бодлива тел, която се продава по седемдесет цента метъра във всеки магазин в Небраска. Очите ѝ бяха извадени, а в кухините беше напъхана жълтеникава царевична коса. Устата ѝ, раззината в мълчалив вик, беше запушена с царевични кочани.

Вляво от нея беше разпънат скелет, облечен в плесенясало расо. Оголените от плътта устни бяха разтегнати в зловеща усмивка. Празните очни кухини предизвикателно сезираха в Бърт, сякаш бившият свещеник от Баптистката черква на благоволение мълвеше: *„Никак не е страшно да бъдеш принесен в жертва сред царевичното поле от тези езичници — чеда на Сатаната... и очите ти да бъдат избодени според законите на Мойсей...“* Още по-вляво висеше разпънат друг скелет, облечен в почти изгнила синя униформа. Върху черепа бе нахлупена шапка със значка на полицейски шериф.

В този миг Бърт дочу стъпки: очевидно не бяха децата, а някакво огромно същество, което се провираше между стъблата и се приближаваше към полянката. Помисли си, че децата не биха посмели да навлязат сред царицата нощем. Това бе свещеното царство на Онзи, Който Обхожда редовете.

Краката на Бърт се подкосиха, той се обърна и понечи да побегне. Но редът, който го доведе до полянката, беше изчезнал, царевичните стъбла го обграждаха отвсякъде. Незнайното същество се приближаваше, чуваше се дишането му. Младият мъж бе обзет от мистичен страх. ТОЙ идваше. Царицата от отсрещната страна на полянката потъмня, върху нея падна гигантска сянка.

Той идваше.

Онзи, Който Обхожда Редовете.

Съществото се появи. Бърт съзря исполинско зелено туловище, извисяващо се на фона на небето... големи колкото топки очи.

Лъхна го миризмата на изсъхнала царевична шума, натрупана в ъгъла на тъмен хамбар.

Той закрещя, но скоро виковете му секнаха.

След малко изгря пълна, жълтеникава луна.

По пладне децата на царевицата се събраха на полянката и се загледаха в четирите разпятия с двата скелета и с двете тела... които след време също щяха да се превърнат в скелети. Тук, в сърцето на Небраска, сред царевицата, единствената реалност бе времето.

— Чуйте, тази нощ насън ми се яви Господ и ми отвори очите.

Обзети от ужас, всички, дори Малахия, се обърнаха към Исак. Последният бе едва деветгодишен, но стана върховен ясновидец преди дванайсет месеца, когато царевицата взе Давид. В деня, когато навърши деветнайсет, Давид дочака мига, в който мрак покри царевичното поле и завинаги изчезна сред него.

Момчето тържествено ги изгледа изпод периферията на широкополата си шапка и продължи:

— И видях сянка, обхождаща редовете. Това беше Господ и той се обърна към мен с думите, с които някога се бе обръщал към по-големите ми братя. Знайте, че е недоволен от последното ни жертвоприношение.

Обградилата го тълпа възкликна като един човек. Децата впериха поглед в заобикалящата ги зелена стена.

— И рече Господ: Нима не ви дадох място за заколения, че принасяте жертва на други места? Или забравихте кой ви дари с радостта на изкуплението? Но този мъж извърши светотатство с мен и аз лично го принесох в жертва. Както едно време направих със Синята униформа и със свещеника — фарисей.

— Синята униформа... свещеникът — фарисей — шепнеха децата и изплашено се споглеждаха.

— Знайте, че от днес възрастта на изкуплението се намалява от деветнайсет реколти на осемнайсет — безмилостно продължи Исак. — При все това плодете се и се размножавайте като царевичните зърна, за да пребъде милостта ми към вас во веки веков. — Той млъкна.

Присъстващите се обърнаха към Малахия и Йосиф — единствените тук, навършили осемнайсет. В града навярно имаше още двайсетина младежи на същата възраст.

Всички очакваха реакцията на Малахия, който пръв се бе впуснал в преследването на Ахаз, Прокълнатия от Бога, беше прерязал гърлото му и го бе захвърлил на шосето, за да не осквернява царевицата с разлагащата се плът.

— Да бъде волята Господня — прошепна Малахия.

Царевницата одобрително прошумоля.

Скоро момчетата ще направят ново разпятие за прогонване на злите духове.

Същата нощ всички, достигнали възрастта на изкуплението, мълчаливо навлязоха сред царевницата и се отправиха към полянката, за да получат висшата милост от Онзи, Който Обхожда Редовете.

— Сбогом, Малахия — печално извика Рут с обляно от сълзи лице. Тя скоро щеше да роди детето му. Малахия не се обърна, а гордо навлезе сред царевницата, която го погълна.

Рут се обърна, като преглъщаше сълзите си. Дълбоко в душата си тя таеше омраза към царевницата. Понякога си мечтаеше как през септември, след горещото лято, когато стъблата изсъхнат като прахан, тя ще навлезе сред тях с факли в ръце. Но едва ли щеше да го направи, защото се страхуваше. През нощта редовете обхожда Онзи, Който Вижда Всичко... който знае дори най-съкровени тайни...

Падна мрак. Царевницата около Гетлин тихо шумолеше, сякаш нашепваше тайнствени заклинания. Беше удовлетворена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.